

J. Maasik

Hopspelleri amulett

KÕRVETAV PUUDUTUS

Illustreerinud Joonas Sildre

Illustreerinud Joonas Sildre
Toimetanud Madli Lippur
Kujundanud Villu Koskaru

Tekst © Jana Maasik ja Tänapäev, 2018
Pildid © Joonas Sildre, 2018

ISBN 978-9949-85-392-2
www.tnp.ee

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

„Minu arvates ei ole sa imelik. Kõik on erinevad. Sa ei ole nagu iga teine ega peagi olema.”

Pipa, Mattis ja Egon saavad sõpradeks olenemata nende erinevustest. Mõned olukorrad seovad rohkem kui teised, neid ei saa koos läbi elada, ilma et üksteisele meeldima ei hakataks.

„Sa kuulsid õigesti! Need mustkunstnikud tegid me maja kalliskividest ja hõbenõudest tühjaks! Ma nägin kotte. Kogu kraam on üleval vankris!”

Varanduse jahtimine, mis proua Katariine sünnipäevapeol alguse saab, võtab üsna pea ohtliku pöörde.

„Igaüks loodab oma hädadest pääsemiseks imele ja ikkagi keelduvad kõik imedesse uskumast.”

Kolm Varest on sattunud loo sisse, mis on ühtlasi hirmutav ja põnev. Müstiliselt kuumenev amulett ei ava veel oma saladusi ja küsimusi on rohkem kui vastuseid.

Loo tegevus toimub umbes aastal 1900.

Sisukord

1. Mattis, Pipa ja Egon	7
2. Käsi põõsas	21
3. Proua Katariine sünnipäevapidu	28
4. Tsirkus Eccellente	37
5. Ebaõnnestunud hookuspookus	45
6. Lal-lal-lal-laa, Donau so blau	51
7. Kuldiaasa mõis	64
8. Galaktikad ja tähetolm	75
9. Tagaajamine	86
10. Simm-sala-pimm	101
11. Keedame sulle teed	113
12. Kütked	122
13. Mis oleks, kui sa meid kaitseksid	131
14. Hull vedamine	144
15. <i>Nos obviam iterum</i>	154

1

Mattis, Pipa ja Egon

Mattis lükkas tuka silmilt ja sättis putketoru suu juurde. Kolm hernest „rauas”, varitses ta justnagu jahimees saaki. Tal polnud muidugi mõtteski seda nii-öelda saaklooma tulistada. Varesed jälgisid olukorda tähelepandamatult ja tähelepanelikult. „Miks see posijamoor seal sel viisil seisab?” mõtles poiss. Haopuntra all kookus, pruunis kleidis, mille kohta Pipa oleks öelnud, et see oli juba Napoleon I ajal vana, ja suurrätt nagu telk üle pea tõmmatud, seisis ta koheva sirelipõõsa varjus ja vaatas härrastemaja poole. Mattis oleks andnud kopika moori mõtete eest.

Nii, nüüd ta ilmselt silmas midagi, ajas end sirgu ja kikivarvule justkui noor naine ning küünitas läbi okste.

Mattis tõmbus tagasi ja liikus hiirvaikselt Vareste peakorteri järgmise tillukese akna juurde. „Mida ta vaatab?” Poiss ei näinud midagi uut või eriliselt vaatamisväärset. Mitusada aastat peaaegu ühesugusena püsinud mõisahoone, sammaste vahele kaduv peasissepääs, ringtee ümber purskkaevu, hoolikalt niidetud muru ... „Vaevalt ta nartsisse või tulpe vahib.”

Ja nüüd tegi moor midagi eriti huvitavat: suurräti varjust ilmus nähtavale must läikiv ese. Moor keerutas seda käes ja sättis silmade juurde. Pikksilm?! Mattisel pudenes seda nähes hernes putketorust

välja ja pörkas kõps-kõps-kõps laudpõrandal. Moor ei saanud seda kuulda, kuid ometi kuulis ta midagi. „Kas vanade inimeste kõrva-kuulmine pole mitte kehvem kui meil?” Pikksilm kadus välkkiirelt. Kookus moor astus põõsa varjust puu alla, leidis väikese hagurao ja pistis selle vilunud liigutusega üle õla riputatud puntrasse. Aeglaselt ja justkui väsinult taandus ta värava poole, samal ajal kui teiselt poolt lähenesid Pipa ja Egon. Mattis oli vana naist nii keskendunult jälginud, et märkas neid alles nüüd.

„Mina olen alati arvanud,” kostus Mattise kõrvu Pipa hääl, „et masinad pole kuigi peened. Pealegi sünnib neist rohkem kahju kui kasu.”

„Ja mis sorti kahju neist siis sünnib?” küsis Egon. Nagu see tavaliselt alati juhtus, oli ta kõhna tedretäpiline nägu Pipaga rääkides punaseks lahvatanud.

Pipa oli enesekindlus ise. „Näiteks saavad inimesed viga või koguni surma. Papa rääkis, et Londonis oli üks naine automobiili alla jäänud ja surma saanud.”

„Ilma masinateta pole progressi,” deklameeris Egon.

„Progressi?!” hüüatas Pipa. „Kui tobe sõna! Tahad, ma toon sulle ühe näite?”

Egon kehtas õlgu.

„Alles varakevadel maeti Hopspelleri kirikaiale Joosep Heinapai. Ta keha oli masinatehases nii purustatud, et seda ei näidatudki peielistele. Kas see pole siis sinu arvates kohutav?”

Egon noogutas nõusolevalt ja ütles: „Ohutustehnika puudulikkus.”

„Sa tead igasugu sõnu, eks? Sinu arvates võib kõik hirmsad asjad sõnadega ära seletada ja põhjendada? Aga sa põhjenda seda ...” Pipa mõtles kiirelt. „Põhjenda seda, kuidas nüüd ei saa see Joosep

kuidagi rahu. Ta purustatud kehast tõuseb igal südaööl üles udukarva kogu. Kostab ulgumist, nagu oleks seal karjast hüljatud hunt. Räägitakse, et mees tahab tagasi oma naise ja viie lapse juurde.”

Mattise suu Vareste vaatluspunktis venis laiaks irvituseks. Pipa kaalus samal ajal, mida lisada. „Noh, aga tead küll, mida ei saa, seda ei saa.”

„See on ju väljamõeldis!” pahvatas Egon ärritunult.

Pipa helesinistes silmades välgatas pahane sädemeke. „Tead, mida ma kõige vähem sallin?” küsis ta.

„Ei.”

„Seda, kui inimesed ei usu mitte midagi. Nad isegi ei kontrolli. Papa ütleb, et ealeski poleks tehtud ühtegi avastust ega leiutist, kui inimesed ei usuks esialgu kõige uskumatuna näivaid asju.”

Egon mõtles, et selles oli parunihärral kahtlemata õigus. Leiutajad peavad olema avatud meelega nagu James Watt või Nikola Tesla ja tema tahtis nimelt nendesarnaseks saada.

„Sa võid ju minna ja kontrollida, kui sa ei usu,” pakkus Pipa nagu muuseas. „Kui minna üle silla ja siis paremale keerata, jõuad surnuaiale. Lähed kabelist mööda ja keerad teisest teest paremale. Astud umbes kolmkümmend sammu ja seal see ongi.”

„Kas preili ise siis juba kontrollis või?”

„Muidugi,” heitis Pipa hooletult. „Aga ega s i n a vist ei julge südaööl surnuaiale minna?”

Egon kõhkles. Pipa naeris ja vaatas teda haletsevalt. „Ütle, kui sa ei julge. Inimesi on igasuguseid. Mõned ongi ara südamega, seda on võimalik mõista.”

„Muidugi ma julgen!” paiskas Egon pingutatult. Näis, nagu valgunuks puna ta põskedelt ning kaelalt helevalgele targeldatud särgi-kaelusele – isegi see kumas nüüd roosakalt. „Asi pole üldse selles!”

Pipa ikka naeris.

„Ma võin tõestada, et ma julgen! Ja ma võin tõestada, et sellist ulguvat udukogu pole üldse olemaski!”

Pipa küsis tõsinedes: „Kuidas?”

Poiss nügis kitsa kinganinaga teetolmus ja arutles valjult: „Mu kastkaameral on kolm kaadrit veel alles, ma võiksin täpselt süda-öösel pilti teha. See oleks hea tõestus. Aga ilma valguseta ei saa pilti teha.”

Pipa ootas.

„Foto tegemine jääb niisiis ära. Mul oleks ehk vaja tunnistajat ... aga teie mõisast. Ma ei usu, et su papa oleks nõus midagi nii tobedat tegema. Minu arvates pead sa mind lihtsalt uskuma ... Kui ma seal midagi ei näe, siis pead sa lihtsalt uskuma.”

Pipa keeras poisile selja ja hakkas aeglaselt tagasi häärberi poole astuma.

„Aga ma võin ju sealt midagi kaasa tuua,” pakkus poiss kiirustades. „Siis sa vähemalt näed, et ma julgesin seal käia!”

„Võiksid,” nõustus Pipa seisatades. „Sellel haulal õitseb roosa-õieline maasikas. Too mulle üks õitega vars.” Ta rapsas seeliku sirgeks ja lisas: „Mine juba täna öösel, sest homme on ju mamma sünnipäevapidu.”

„Kas see on tõsi, et kohale tuleb tsirkus?”

„Sa ju kuulsid, kui papa sellest rääkis. Kas sa arvad, et ta valetas?”

Pipa astus kiirustades maja poole.

Egon jäi pargipaviljoni lähedusse seisma ja mõtles tüdruku käitumise üle järele. Tõttöelda oli Piibe Pauliine tema arvates viisakusetu, peale selle oli ta häbematu ja nipsakas ning lisaks veel vaestesõber. See viimane oli miski, mis Egoni ema arvates möödus nagu lastehaigus, aga tüdruku häbematuse ja viisakusetuse kohta

polnud proua Martiine midagi öelnud. Egon oletas, et ta ei teadnudki sellest midagi.

?

Aastaid tagasi ehitatud kaheksale sambale toetuv ja kuplikujulise laastukatusega pargipaviljon varjus osaliselt pärnapuu jämedate harude vahele. Katusealusesse ruumi pääses väikese luugikese kaudu ja seda valgustasid eri ilmakaartesse avanevad väikesed aknad. Varestes peakorteris ehk Pesas, nagu nad seda lühidalt kutsusid, võis plaane teha, malet mängida, lugeda, magada või olla lihtsalt „kadunud” ja lasta teistel end otsida. Umbes seda Mattis sel hommikupoolikul enne posijamoori, Pipa ja Egoni väljailmumist seal tegigi. Nüüd kergitas ta üht lahtist põrandalauda, urgitses välja salajaste ürikute ja väärtuslike esemete kasti ning asetas hernepüssi sinna sisse. Karbis vedelev poolroostes äratuskell näitas pool üksteist. Tal polnud ühtegi kahtlust: vähem kui viie minuti pärast kuulleb ta kraaksatusi.

„Kraaks-kraaks-kraaks!” kuulis Mattis kell kümme kolmkümmend kolm. Juba mitu suve tagasi kokku lepitud märguanne tähendas alati üht ja sama: „Mattis, tule siia, saame kokku.”

Poiss piilus esmalt välja. Õhk näis puhas olevat. Hoolikalt õlitatud hingedega luuk avanes ja kaks üsna määrdunud põlvpükstes paljast jalga toetusid hääletult pärna tüvele. Luuk sulgus. Ta lasi põlvedest alla ja tõukas oksalt ära. Aga ... aga täiesti kummalisel ja harjumatul kombel ei kukkunud ta mitte pehmelt maapinnale. Pind oli veidralt vetruv ja see liigutas. Esimese ehmatusega ei saanud ta isegi aru, kuhu, mille või kelle otsa ta kukkus. Hääliksused või pigem mõiratused tõid kiire selguse.